

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย ข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์การวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถด้านภาษาศาสตร์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา อันได้แก่องค์ประกอบ 3 ด้านคือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2535 ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน คือ สุ่มจังหวัดในแต่ละเขตการศึกษา และท้องที่การศึกษาในกรุงเทพมหานครมา ร้อยละ 20 แล้วสุ่มโรงเรียนในแต่ละเขตการศึกษาและท้องที่การศึกษามา ร้อยละ 10 ได้โรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหมด 21 โรงเรียน จากตัวอย่างประชากรในแต่ละโรงเรียนที่สุ่มได้ ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายมา 10 % โดยแบ่งสุ่มจากนักเรียนที่สุ่มได้ สุ่มนักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และแผนการเรียนศิลป์ภาษา จำนวนแผนการเรียนละ 50 % รวมตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 916 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความรู้ด้านภาษาศาสตร์จากหนังสือ เอกสารงานวิจัยต่างๆ ทั้งในและต่างประเทศ รวมทั้งศึกษาแบบเรียนภาษาอังกฤษ และจุดประสงค์การเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษหลัก 5 (อ 015) และวิชาภาษาอังกฤษหลัก 6 (อ 016) ตามหลักสูตรพุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบวัดความสามารถด้านภาษาศาสตร์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 1 ฉบับ โดยแบ่งแบบสอบออกเป็น 3 ตอน เพื่อวัดความสามารถด้านเสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ แล้วนำแบบสอบที่สร้างขึ้นจำนวน 150 ข้อ ให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความถูกต้องทางภาษา หลังจากปรับปรุงแล้ว ได้นำไปทดลองใช้ 2 ครั้งกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร เพื่อหาค่าความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยงของแบบสอบ หลังจากนั้นผู้วิจัยได้คัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพ และต้องการใช้ตามสัดส่วนของความสามารถด้านภาษาศาสตร์ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ข) ได้แก่ข้อสอบที่มีค่าความยากระหว่าง 0.20-0.80 และมีค่าอำนาจจำแนก 0.20 ขึ้นไป จำนวน 100 ข้อ โดยแบบสอบฉบับนี้มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.93 นำไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่างประชากร ใช้เวลาในการทดสอบ 2 ชั่วโมง แล้วนำผลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ เพื่อหาค่ามัชฌิมเลขคณิต ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของจำนวนนักเรียนที่ทำคะแนนความสามารถด้านภาษาศาสตร์ได้ในแต่ละระดับ

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. คะแนนความสามารถด้านภาษาศาสตร์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรวม มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็น 48.75

เมื่อแยกพิจารณาตามแผนการเรียน พบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็น 50.45 และนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็น 47.06

2. เมื่อพิจารณาตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยรวม มีความสามารถด้านภาษาศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (0-49 คะแนน) จำนวน 539 คน คิดเป็นร้อยละ 58.85 และรองลงมาตามลำดับคือ อยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (50-59 คะแนน) จำนวน 176 คน คิดเป็นร้อยละ 19.21 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (60-69 คะแนน) จำนวน 110 คน คิดเป็นร้อยละ 12.01 อยู่ในเกณฑ์ดี (70-79 คะแนน) จำนวน 67 คน คิดเป็นร้อยละ 7.31 และอยู่ในเกณฑ์ดีมาก (80-100 คะแนน) จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 2.62

เมื่อแยกพิจารณาตามแผนการเรียน พบว่า

2.1 นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ มีความสามารถด้านภาษาศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (0-49 คะแนน) จำนวน 254 คน คิดเป็นร้อยละ 55.45 และรองลงมาตามลำดับคือ อยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (50-59 คะแนน) จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 20.09 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (60-69 คะแนน) จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 12.01 อยู่ในเกณฑ์ดี จำนวน 44 คน คิดเป็นร้อยละ 9.61 และอยู่ในเกณฑ์ดีมาก (80-100 คะแนน) จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 2.84

2.2 นักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา มีความสามารถด้านภาษาศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ (0-49 คะแนน) จำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 62.23 และรองลงมาตามลำดับคือ อยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ (50-59 คะแนน) จำนวน 84 คน คิดเป็นร้อยละ 18.34 อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง (60-69 คะแนน) จำนวน 55 คน คิดเป็นร้อยละ 12.01 อยู่ในเกณฑ์ดี (70-79 คะแนน) จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 5.02 และอยู่ในเกณฑ์ดีมาก (80-100 คะแนน) จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 2.40

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยข้างต้นมีประเด็นที่น่ามาอภิปรายได้ ดังนี้

1. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ในวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านภาษาศาสตร์ในวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ ตามเกณฑ์การวัดและประเมินผลของกระทรวงศึกษาธิการ โดยมีค่ามัธยเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 48.75 สอดคล้องกับผลการวิจัยของสำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ (2529: 94) ที่พบว่าความสามารถในการรู้ระเบียบวิธีของภาษา (ความหมาย คำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ทั่วประเทศ อยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง

เมื่อพิจารณาถึงสาเหตุที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสามารถด้านภาษาศาสตร์ในวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ อาจเนื่องมาจาก ความเข้าใจผิดของทั้งผู้สอนและผู้เรียนที่ว่า ความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์และรูปแบบของภาษา ไม่สำคัญและไม่จำเป็นสำหรับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเป็นแนวการสอนที่กำลังได้รับความนิยมในปัจจุบัน (สรณี วงศ์เบ็ญสัจจ์ 2532: 5) ดังจะเห็นได้จาก ผลการวิจัยเพื่อสำรวจความคิดเห็นของครูภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาเกี่ยวกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ของ อุไรวรรณ ศฤงคาร์นันต์ (2527: 101) ที่พบว่า ครูภาษาอังกฤษส่วนใหญ่มีความเห็นด้วยในระดับมากกว่า แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ทำให้นักเรียนไม่มีความมั่นใจในด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา ซึ่งแท้จริงแล้วแนวการสอนดังกล่าว ให้ความสำคัญแก่องค์ประกอบด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ และความถูกต้องของรูปแบบภาษา เท่ากับองค์ประกอบอื่นๆ (Merrill Swain and Michael Canale 1980: 29) ความรู้เรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ยังคงมีความสำคัญอย่างมากสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษ ดังความเห็นของ สักดิ์สิทธิ์ แสงบุญ (2534: 120) ที่ว่า การมีความรู้ด้านไวยากรณ์ของภาษาอังกฤษนั้น เปรียบเหมือนการมีโครงสร้างที่ดีที่จะเป็นพื้นฐานอันแข็งแกร่งที่จะใช้สำหรับต่อยอดของมิติอื่นๆ ของการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ อันเป็นจุดมุ่งหมายสูงสุดของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งนี้เนื่องจากความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา มีความสัมพันธ์อย่างแยกกันไม่ออกกับทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ดังความเห็นของ สมศีล ฌานวิงศ์ (2533: 23) ที่ว่า วิชาภาษาเป็นทั้งวิชาเนื้อหาและวิชาทักษะควบคู่กัน ทักษะจะเกิดขึ้นลอยๆ ไม่ได้ถ้าผู้เรียนไม่มีความรู้ในส่วนเนื้อหาของภาษาอยู่ก่อน ปราบกฎเกณฑ์ที่สื่อให้เห็นถึงความล้มเหลวของการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในแนวปฏิบัติกันอยู่ก็คือ ผู้เรียนไม่สามารถทำกิจกรรมได้อย่างแท้จริง เพราะขาดความรู้พื้นฐานในส่วนที่เป็นเนื้อหา เช่น การออกเสียงไม่ถูกต้อง รู้คำศัพท์ และสำนวนไม่เพียงพอ หรือกฎประโยคไม่เป็น เป็นต้น

2. จากการวิจัยพบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ทำคะแนนความสามารถด้านภาษาศาสตร์ในวิชาภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยได้สูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จริธา พานิชนง (2532: 51-52) ที่พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนวิทยาศาสตร์-คณิตศาสตร์ ได้คะแนนสูงกว่า นักเรียนแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-ภาษาต่างประเทศ และแผนการเรียนภาษาอังกฤษ-คณิตศาสตร์ นอกจากนี้ อาร์ อาร์ เรนทซ์ (R.R. Rentz อ้างถึงใน มังกร ทองสุคดี 2533: 65) ยังได้ตั้งสมมติฐานว่า เด็กที่มีความสนใจอย่างจริงจังต่อการเรียนวิทยาศาสตร์นั้น มักจะชอบเรียนวิชาอื่นๆ ด้วย เหตุผลดังกล่าวข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าการที่นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ได้คะแนนสูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา อาจเกิดจากการที่กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนในแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีความถนัดทางภาษา มีความสนใจ มีนิสัยการเรียน และมีวิธีการเรียนดีกว่า กลุ่มตัวอย่างประชากรนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ซึ่งปัจจัยเหล่านี้ล้วนเป็นตัวแปรที่เกิดจากผู้เรียน และมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศ (อัจฉรา วงศ์โสธร 2525: 1) นอกจากนี้ นิชันี สรรคบุรารักษ์ และวาวแว โรงสะอาด (2524: 89) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไประหว่างนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะอักษรศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่า นักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษทั่วไปสูงกว่านักศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปราณี วานิชเจริฎฐธรรม (2526: 55) ที่ได้ศึกษาเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการอ่านและการใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากคณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ และคณะสังคมศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร และพบว่า ความสามารถด้านการอ่านและการใช้ภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาจากคณะวิทยาศาสตร์ สูงกว่า นักศึกษาจากคณะศึกษาศาสตร์และคณะสังคมศาสตร์ ทั้งยังสอดคล้องกับผลการศึกษาของ สุวัฒน์ สุขมลินันต์ และคณะ (2533: 12-14) ที่ได้ศึกษาผลการสอบรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 และ 2 ประจำภาค ระหว่างปีการศึกษา 2530-2532 ของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 1 ของ

ทุกคณะและพบว่า นิสิตที่มีระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษสูงสุดคือ นิสิตคณะทันตแพทยศาสตร์ และต่ำสุดคือ นิสิตคณะศิลปกรรมศาสตร์ จากผลการวิจัยดังกล่าว แสดงให้เห็นว่า นักเรียนที่เรียนวิชาทางด้านวิทยาศาสตร์โดยส่วนรวม จะมีความสามารถในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนทางด้านภาษาโดยตรง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยครั้งนี้ด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1. สำหรับผู้บริหาร

1.1 ควรสนับสนุนให้ครูภาษาอังกฤษ ได้มีโอกาสเข้ารับการศึกษาระดับสูงทั้งในประเทศและต่างประเทศให้มากขึ้น เพื่อให้ครูเกิดความมั่นใจในความสามารถด้านภาษาศาสตร์ และความรู้ด้านทักษะทางภาษาของตน และนำความรู้ดังกล่าว ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ มาถ่ายทอดแก่ผู้เรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ และตรงตามจุดประสงค์การเรียนรู้และเป้าหมายของหลักสูตรมากขึ้น

1.2 ควรจัดสรรงบประมาณในการซื้อวัสดุอุปกรณ์ต่างๆ เพื่อใช้ในกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอย่างเพียงพอ และควรจัดให้มีหนังสือหรือจัดทำสื่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องสมุดของโรงเรียนหรือของหมวดวิชาอย่างเพียงพอกับความต้องการในการใช้ของทั้งครูผู้สอนและผู้เรียน

2. สำหรับครูผู้สอนภาษา

2.1 ควรมีความกระตือรือร้น และสร้างแรงจูงใจแก่ตัวเองอยู่ตลอดเวลาในการแสวงหาความรู้ เทคนิควิธีสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมเสริมแบบเรียนเพื่อให้ผู้เรียนได้รับทั้งความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาวิชา และได้ทำกิจกรรมทางภาษาไปพร้อมกัน

2.2 ควรสร้างบรรยากาศการเรียนการสอน และสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา และควรเน้นให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของความรู้ด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ ในแง่ที่จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เป็นที่ยอมรับ และบรรลุจุดประสงค์ของการสื่อสาร

2.3 ควรพยายามสอนกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา ในลักษณะที่เน้นหน้าที่และบริบททางการสื่อสารให้มากที่สุด โดยไม่ละเลยที่จะชี้ให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญขององค์ประกอบต่างๆ ของความรู้ความสามารถด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่จะช่วยให้การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น ในกรณีที่ข้อจำกัดด้านเวลาในการเรียนการสอนในห้องเรียน ควรส่งเสริมบทเรียนด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษา โดยการให้แบบฝึกหัดให้นักเรียนไปทำเป็นการบ้านอย่างสม่ำเสมอ

3. สำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยในเรื่องเดียวกันกับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น และระดับอุดมศึกษา เพื่อเปรียบเทียบกับการวิจัยครั้งนี้

3.2 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถด้านภาษาศาสตร์กับองค์ประกอบของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้านอื่นๆ

3.3 ควรทำการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการสอนไวยากรณ์ที่เน้นโครงสร้างภาษากับการสอนไวยากรณ์ที่เน้นหน้าที่ทางการสื่อสารในบริบทต่างๆ เพื่อเปรียบเทียบระดับผลสัมฤทธิ์ด้านกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ของภาษาของผู้เรียนในระดับชั้นต่างๆ